

Jeg kan huske, at da det var til behandling i Europaudvalget for et par år siden, var lobbyismen eller lobbyvirksomheden fra store dele af dansk industri meget intens over for europaudvalgsmedlemmerne. Det, man især brugte meget krudt på, var, at man ikke ønskede fristen for reklamationer forhøjet fra 1 til 2 år. Det ville betyde, at store dele af dansk erhvervsliv ville få store problemer med at skulle garantere for deres varer så længe. Det syntes jeg næsten var et selvstændigt argument for at gå ind for en forhøjelse af reklationsfristen, for det kunne jo sige noget om, at de danske producenter ikke havde alt for høje tanker om kvaliteten og holdbarheden af deres egne produkter.

Men ikke desto mindre blev det afvist af Danmark ved det afgørende ministerrådsmøde med den begrundelse – det er i hvert fald den, der står i Europaudvalgets referater – at det var et uoverskueligt, uklart og rodet direktivforslag. Nu er det jo ikke første gang, vi har set et sådant fra Ministerrådets side, og jeg vil nok også mene, at direktivforslaget om personoplysninger var et af den slags, hvor man kan sige, at det i hvert fald ikke gjorde det nemmere for de parlamenter, der bagefter skulle gennemføre lovgivningen i praksis.

Men fra radikal side har vi i hvert fald hele tiden været tilhængere af forhøjelsen af reklationsfristen fra 1 til 2 år. Det mener vi er en god forbrugerbeskyttelse, og det er under alle omstændigheder en væsentlig del af lovforslaget, som også vil betyde noget for mange forbrugere i det daglige. Derfor er vi fra radikal side tilfredse med, at vi nu skal implementere direktivet i dansk lovgivning.

Men jeg er også enig med de ordførere, som tidligere har sagt: Lad os gøre det grundigt, og lad os gøre det ordentligt. Direktivet blev som sagt kritiseret fra dansk side for at være uoverskueligt og rodet, og så må vi i hvert fald gøre vores til, at den danske lovgivning bliver ordentlig og gennemskuelig.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten støtter de minimale forbedringer af forbrugerbeskyttelsen, som sker med implementeringen af dette forbrugerkøbsdirektiv.

Vi mener imidlertid, at regeringen skulle have benyttet lejligheden til at gennemføre en mere omfattende reform af forbrugerbeskyttelsen, som på en række områder kunne have medvirket til at styrke forbrugernes retsstilling. Vi ser sådan set ikke nogen grund til at afvente

Kommissionens vurdering af, om der er behov for yderligere harmoniseringsinitiativer på købelovens område. Vi ser gerne, at Danmark gik i spidsen også på det område og blev et ægte foregangsland.

Det er naturligvis et fremskridt, at den såkaldte absolutte reklationsfrist udvides fra 1 til 2 år, men efter vores opfattelse er den foreslåede ændring helt utilstrækkelig. Der er adskillige dyre forbrugsgoder, som skal holde i meget mere end 2 år, og når en forbruger har købt og betalt for en genstand, som skal kunne holde i en længere periode, er det urimeligt, at en absolut frist afskærer forbrugeren fra at reklamere over manglende holdbarhed efter 2 år. Denne absolutte frist betyder, at selv helt fundamentale mangler, f.eks. at tagplader smuldrer efter 7 år, ikke kan påberåbes efter fristens udløb.

Hvor lang tid en vare skal holde, må bero på, hvad der er aftalt og i øvrigt på varens art. Der er f.eks. forskel på mursten og mælk. Sådant som vi forstår det, er hovedproblemet derfor ikke, om fristen skal være 1, 2 eller for den sags skyld 5 år, men om der overhovedet skal være en særlig frist. Så vidt vi har forstået, har man f.eks. ikke en sådan frist i Finland og England.

Det bør også overvejes, om det ikke burde indføres i lovforslaget, at en vare altid er mangelfuld, hvis den ikke kan anvendes uden væsentlig risiko for personskaade, eller den ikke er i overensstemmelse med alle relevante forskrifter fra det offentlige. I hvert fald har vi svært ved at se, i hvilke tilfælde dette princip bør kunne fraviges.

Vi mener også, at forbrugerne skal have ret til at få deres penge tilbage eller i det mindste få udleveret et nyt produkt, der fungerer, i tilfælde af mangler ved produktet. Sælgerens mulighed for at afhjælpe mangler ved hjælp af reparationer fører ofte til – det tror jeg de fleste kender – at forbrugeren tvinges til at ligge i mere eller mindre fast rutefart til og fra butikken for at få den fejlfri vare, han har betalt for, så den fungerer i overensstemmelse med det, han egentlig har betalt for.

Enhedslisten vil foreslå, at anledningen benyttes til at indføre en generel fortrydelsesret. En sådan fortrydelsesret gives allerede af en meget stor del af markedet, og tiden er derfor inde til også at indføre nogle minimumsbestemmelser på dette område.

Enhedslisten vil gå kritisk og positivt ind i udvalgsarbejdet med dette lovforslag, og vi vil som antydning på en række områder fremkomme